

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph. D. ve věci

žalobce: T. R.
státní příslušnost: M. k.
t. č. pobytem: X

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina
Odbor cizinecké policie
sídlem Wolkerova 4448/37. 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2023, č. j. X, **se ruší.**
- II. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně brojí žalobce proti rozhodnutí o zajištění ve věci správního vyhoštění č. j. X, kterým žalovaný podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zajistil žalobce za účelem správního vyhoštění, neboť je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon

rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba vyhoštění byla stanovena dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů od skončení doby zajištění žalobce předcházejícím rozhodnutím žalovaného č. j. X, tj. od 18. 1. 2023. Původně došlo k zajištění cizince ode dne 9. 11. 2022.

II. Žaloba

2. Žalobce namítl, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění, které je podle něj pouze všeobecné a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobce. Poukázal na mimořádnost institutu zajištění cizince a namítl, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Oprávněnost zajištění podle něj trvá pouze v případě, že správní orgány postupují v řízení aktivně a svědomitě po celou dobu zajištění. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy o tom, že žalobce nebude se správním orgánem spolupracovat a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění, a nesplnil ani povinnost zkoumat po celou dobu zajištění, zda trvají jeho důvody. Namítl, že od 10. 11. 2022 neobdržel náhradní cestovní doklad, a z napadeného rozhodnutí neplyne, jak dospěl žalovaný k tomu, že vystavení cestovního dokladu a následné vyhoštění proběhne ve lhůtě prodloužení zajištění, když sám uvádí, že nelze přesně učit časový interval realizace vyhoštění. Prodloužení zajištění o 60 dnů je dle něj určeno zcela náhodně a dosavadní postup svědčí spíše pro závěr o nemožnosti uskutečnit vyhoštění žalobce. Neschopnost státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Pokud neexistuje reálný předpoklad vyhoštění, tak v zajištění cizince nelze pokračovat. Odkázal i na to, že žalovaný neposoudil dostatečně jiné alternativy v podobě zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území republiky dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Přístup žalovaného nese znaky paušalizovaného rozhodování a důvodem zajištění je pouze to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, aniž by páchal jakoukoliv protiprávní činnost, a nebylo prokázáno, že by povinnost vyhoštění nerespektoval. Odůvodnění rozhodnutí je podle něj proto šablonovité, nezohledňuje konkrétní situaci žalobce a neobsahuje kvalifikovaný odhad žalovaného, jaké úkony bude nutné provést k vyhoštění a jak dlouho takový postup bude trvat.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí s tím, že konkrétní koky vedoucí k vyhoštění jsou uvedeny na str. 5-6 rozhodnutí, vč. časového odhadu. Zároveň odkázal na uvedenou časovou náročnost zajištění přepravních dokladů. Zajištění žalobce v délce 90 až 120 dnů je podle něj obvyklá praxe a k tomu odkázal na časové údaje uvedené v napadeném rozhodnutí. Doba zajištění je podle něj odůvodněná a přiměřená. Zdůraznil, že žalobce si byl vstupu na území ČR bez cestovních dokladů plně vědom a jeho důvěryhodnost je tím od počátku oslabena. Nelze akceptovat, aby se na území ČR pohyboval cizinec bez cestovních dokladů, který navíc na území ČR nehodlá zůstat a nemá ani zájem o návrat do domovského státu, ale chce dosáhnout svého cíle – odcestovat do některého z členských států EU, v jeho případě do Rakouska. Cestu podnikal v úkrytu nákladního automobilu, za úplatu pomocí převaděčů a zajištění je tak v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech.

IV. Posouzení věci soudem

4. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
5. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal jeho konání nezbytným.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro věc podstatné skutečnosti. Dne 9. 11. 2022 byl žalobce zajištěn v čase 6:50 u dálnice D1 a uvedl, že cestuje z Maroka za svou rodinou do Rakouska. Ve výslechu ze stejného dne uvedl, že do ČR přicestoval na nápravě kamionu z Maďarska a jeho cílovou zemí je Rakousko, do Maroka se vrátit nechce, nehrozí mu tam ale žádné vážné nebezpečí, zároveň nezná důvody, které by mu bránily ve vycestování z území ČR. Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2022, č. j. X, rozhodl žalovaný o správním vyhoštění žalobce a zároveň rozhodnutím z téhož dne, č. j. X, rozhodl o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 70 dnů. Ihned v návaznosti na rozhodnutí o zajištění dne 10. 11. 2022 požádal žalovaný Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“) o ověření totožnosti a zajištění cestovního dokladu žalobce. Žalovaný nebyl ze strany ŘSCP jakkoliv vyrozuměn až do doby 9. 1. 2023, kdy žalovaný žádal o poskytnutí informace, zda byla ověřena totožnost žalobce a v jaké lhůtě bude možné provést realizaci správního vyhoštění zpět do domovského státu. Na uvedený dotaz odpovědělo ŘSCP, že veškeré dokumenty potřebné pro ověření totožnosti žalobce a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 29. 11. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v ČR. Zároveň ŘSCP uvedlo, že v roce 2022 byla podána žádost u 105 osob, 8 se podařilo ztotožnit a 3 osobám byl vystaven náhradní doklad. Ověření totožnosti trvá minimálně 90 dnů a následné vystavení cestovního dokladu 14 a více dní. Zároveň uvedl, že nebude možné realizovat správního vyhoštění cizince ve lhůtě pro zajištění. Ve vazbě na toto podání prodloužil žalovaný zajištění žalobce nyní napadeným rozhodnutím o dalších 60 dnů. Ze správního spisu vyplývá celková doba zajištění 130 dnů.
7. Z napadeného rozhodnutí plyne, že odhad délky ověření totožnosti je nejméně 90 dnů a vystavení dokladu dalších nejméně 14 dnů, dále v rozhodnutí žalovaný vycházel z toho, že žalobce na území ČR pobýval bez dokladu, neměl možnost zde získat legálně zaměstnání a opatřit si prostředky k pobytu, neuvedl žádné osob, na které by se v ČR mohl obrátit pro finanční záruku na pobyt na území ČR. Jelikož nenahlásil adresu pobytu na území ČR, existuje předpoklad, že by se nedostavil na policií určené místo a nesplnil by povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Cílovou destinací žalobce bylo při překročení hranic ČR Rakousko.
8. Soud se zabýval otázkou, zda je stanovení prodloužené doby zajištění žalobce v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno; ostatně k vadě nepřezkoumatelnosti je povinen přihlížet i tehdy, pokud by nebyla výslovně namítána.
9. Podle § 124 odst. 3 věta první zákona o pobytu cizinců „*policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění*“. Jak vyplývá z ustálené judikatury, při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je nutno uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně*

požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem“ (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).

10. V rámci soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je úkolem soudu přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá skutkovým okolnostem případu a zda nebylo svévolné. V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí o zajištění, resp. jeho prodloužení, požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby trvání zajištění nedostojí. Neodpovídá totiž informacím obsaženým ve správním spise, na něž se žalovaný odkazuje a toto odchýlení není řádně zdůvodněno.
11. V napadeném rozhodnutí jsou jednak uvedeny kroky, které dosud byly ze strany žalovaného, resp. ŘSCP, za účelem ověření totožnosti žalobce učiněny (s. 5 napadeného rozhodnutí), přičemž tento postup má oporu ve správním spisu. Při stanovení doby, o níž byla doba zajištění žalobce prodloužena, žalovaný vyšel ze sdělení ŘSCP ze dne 9. 1. 2023, dle kterého délka procesu ověřování totožnosti v případě komunikace s Velvyslanectvím Marockého království je individuální a nelze stanovit přesnou lhůtu. Minimální doba ověření je 90 dnů i déle a vystavení cestovního dokladu trvá minimálně 14 dnů i více. Dobu nutnou k realizaci dalších kroků ŘSCP neuvedlo. Zároveň uvedlo, že velvyslanectví spolupracuje a ověřuje totožnost a nelze předjímat neověření totožnosti cizince. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyjádření ŘSCP reprodukoval se závěrem, že bude možné správní vyhoštění provést a doba zajištění stanovaná na 60 dnů je přiměřená a umožňuje cizinci častější přezkum. Odhadovaný okamžik ukončení první fáze přípravy vyhoštění, ani okamžik vystavení cestovního dokladu a konkrétněji vymezený termín vyhoštění žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl. Ve vyjádření žalovaný k žalobě uváděl, že zvolená doba prodloužení o 60 dnů nad rámec původních 70 dnů odpovídá obvyklé praxi 90-120 dnů.
12. Ze shora uvedené plyne, že žalovaný tedy mohl vyjít z toho, že za předpokladu ověření totožnosti žalobce, že délka procesu ověření a vystavení dokladu zabere minimálně 104 dnů od podání žádosti o součinnost. Pokud tedy bylo Velvyslanectví Maroka ze strany ŘSCP kontaktováno dne 29. 11. 2022, minimální devadesátidenní lhůta pro ověření totožnosti uplyne 7. 2. 2023 a dalších 14 dnů pro vystavení cestovního dokladu uplyne 21. 2. 2023. Přesto žalovaný přistoupil k prodloužení zajištění žalobce až do 19. 3. 2023, tj. o dobu překračující téměř o čtyři týdny (26 dnů) odhadované doby pro zajištění veškerých úkonů potřebných k realizaci správního vyhoštění žalobce.
13. Za dostatečné odůvodnění ke stanovení prodloužené doby zajištění žalobce až do 19. 3. 2023 přitom nelze považovat pouze obecně uvedenou skutečnost, že odhadované jsou lhůty minimální. Pokud žalovaný neuvedl, z jakého důvodu tyto odhadované minimální lhůty navýšil o dalších několik týdnů, tj. pokud nespecifikoval, proč právě v případě žalobce nebude postačovat horní hranice odhadovaných minimálních lhůt, jedná se o libovůli, kterou soud nemohl aprobovat. Jiné důvody prodloužení zajištění nad rámec 104 dnů ode dne, kdy bylo Velvyslanectví Maroka ze strany ŘSCP ve věci ověření totožnosti žalobce kontaktováno, z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývají. Celková doba

zajištění v délce 130 dnů navíc překračuje i žalovaným odkazovanou obvyklou dobu zajištění v délce 90-120 dnů, a to bez bližšího odůvodnění.

14. V této souvislosti soud musí zdůraznit, že z doby počítané od kontaktování Velvyslanectví Maroka v celkové délce 130 dnů na prodloužení zajištění žalobce dle napadeného rozhodnutí připadá 60 dnů. Doba prodloužení zajištění v délce celkem 26 dnů, která nebyla vůbec odůvodněna, resp. nebylo ve vztahu k ní uvedeno, jaké úkony plánuje žalovaný v této době realizovat a jakou dobu na ně potřebuje, tak představuje téměř jednu polovinu. Při pohledu pouze na délku prodloužení zajištění lze v rozhodnutí o prodloužení zajištění vysledovat libovůli žalovaného, kterou nelze akceptovat.
15. V posuzovaném případě tedy není řádně odůvodněna doba zajištění přesahující tři týdny prodlouženého zajištění žalobce. V kontextu informace ŘSCP ze dne 9. 1. 2023 nejsou z napadeného rozhodnutí seznatelné skutečnosti odůvodňující zajištění žalobce po 21. 2. 2023, tj. po uplynutí 104 dnů ode dne zaslání dokumentů Velvyslanectví Maroka potřebných k ověření totožnosti žalobce. Žalovanému nic nebránilo prodloužit zajištění o dobu, která by korespondovala s údaji ŘSCP, aktivně postupovat v komunikaci s Velvyslanectvím Maroka a případně, pokud by k tomu byly důvody a nadále se jevila možnost realizace vyhoštění jako reálná, prodloužit dobu zajištění dalším rozhodnutím, čímž by umožnil žalovaný i případný soudní přezkum oprávněnosti takového postupu. Zároveň bylo zcela na místě ke prodloužení zajištění přistupovat spíše v kratším časovém rozsahu už s ohledem na to, že v prvotním rozhodnutí o zajištění žalovaný jako důvod pro délku zajištění 70 dnů odkazoval na to, že k ověření totožnosti a vystavení cestovního dokladu je třeba doba cca jeden měsíc, což je ve výrazném rozporu s aktuálním rozhodnutím, a tento rozdíl nebyl nijak přesvědčivě zdůvodněn.
16. Soud musel k námitkám žalobce zohlednit zjištěnou vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů, ke které by byl jinak povinen přihlížet i *ex officio*.
17. Nad rámec uvedeného považuje soud za vhodné a nutné vyjádřit se i k dalším souvisejícím otázkám.
18. V první řadě soud považuje za problematickou činnost ŘSCP po podání žádosti o ztotožnění žalobce. Žalobce byl zajištěn dne 9. 11. 2022 na 70 dní. Dne 10. 11. 2022 požádal žalovaný ŘSCP o ověření totožnosti a zajištění cestovního dokladu žalobce, k čemž mělo dojít ze strany ŘSCP dne 29. 11. 2022. Žalovaný požádal o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu ředitelství ihned po vydání prvotního rozhodnutí o zajištění. Naopak ŘSCP trvalo bez dvou dnů tři týdny, než se obrátilo na Velvyslanectví Maroka s dožádáním o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Ze správního spisu neplyne, co bránilo ředitelství vykonat tento krok dříve. Je přitom patrné, že 20 dní, které uplynuly od zajištění cizince, představuje více než čtvrtinu doby, na kterou byl původně žalobce zajištěn. Je evidentní, že tento krok mohlo učinit ředitelství dříve a postup policie naráží na limity vyžadované péče, se kterou by měla policie postupovat. Z pohledu soudu je zcela nepodstatné, kterému z orgánů státu lze přičítat délku doby, ve které ŘSCP nepožádalo Velvyslanectví Maroka o ověření totožnosti žalobce.
19. Dále soud s ohledem na řadu rozhodnutí zdejšího soudu, zejm. např. rozsudek ze dne 13. 4. 2022, č. j. 41 A 17/2022-15, připomíná čl. 15 směrnice 2008/115/ES („návrátová směrnice“), čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropském úmluvy o lidských právech (dále též

„Úmluva“), související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, např. ze dne 10. 12. 2020 ve věci *Shikhsaitov proti Slovensku*, č. 56751/16 a 33762/17, a konečně i národní právní úpravu vycházející z povinnosti zkoumat existenci reálného předpokladu vyhoštění a zároveň povinnost státních orgánů při trvajícím zbavení osobní svobody cizince za účelem jeho vyhoštění postupovat s řádnou péčí. V průběhu zajištění musí docházet ke skutečnému, a nikoliv pouze formálnímu přezkumu důvodů zajištění, Náležitá a řádná péče při činění úkonů směřujících k vyhoštění podle krajského soudu zahrnuje i požadavek na iniciativu a snahu policie zjišťovat od (v nyní projednávané věci) marocké strany aktuální situaci např. prostřednictvím dotazů na průběh ověření totožnosti. To platí zejména v případech prodloužení zajištění, kdy by aktivita orgánů státní moci měla intenzivně směřovat ke zjišťování co nejaktuálnějšího stavu řízení, přičemž jakákoliv snaha o intenzivnější kontakt s marockým velvyslanectvím spisem neprochází.

20. Krajský soud chápe, že délka procesu ověřování totožnosti žalobce není v moci žalovaného. Jedná se však o věc omezení osobní svobody cizince. Jakkoliv zřejmě není přímo v moci žalovaného aktivitu marockého velvyslanectví ovlivnit (přímo žalovaný s ním ani nekomunikuje), z pohledu žalobce není rozdělení kompetencí mezi orgány veřejné moci relevantní. Jinými slovy, je věcí obecně veřejné moci uspořádat komunikaci se zastupitelskými orgány třetích států tak, aby byl umožněn adekvátně hladký průběh navrácení jejich občanů v přiměřených lhůtách, a pokud jsou splněny ostatní podmínky pro zajištění, aby stanovená doba zajištění či jeho prodloužení v obvyklých případech (kdy cizinec celý proces aktivně nemaří) splňovala podmínky zákona o pobytu cizinců a příslušných evropských předpisů. Třebaže tedy žalovaný způsob a dobu ověřování totožnosti ze strany velvyslanectví přímo ovlivnit nemůže, je možné tak učinit minimálně prostřednictvím ředitelství, které kromě komunikace s velvyslanectvím může apelovat také na ostatní složky výkoné moci ve snaze nastavit příslušné procesy efektivněji tak, aby totožnost cizinců bylo možné s přiměřenou pravděpodobností ověřit v rozumné době. V opačném případě ztratí prodloužení zajištění své opodstatnění.
21. Dále považuje zdejší soud za vhodné připomenout, že opakovaně ve svých rozhodnutích uváděl, jakým způsobem má být odůvodněno jak rozhodnutí o zajištění, tak i rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, a zejména i to, jaký je jeho účel. Soud se ztotožňuje se žalobcem v tom, že zajištění musí sledovat reálný předpoklad uskutečnění vyhoštění. Z obsahu správního spisu, a to z vyjádření ŘSCP o spolupráci s Marockým královstvím, vyplývají spíše pochybnosti o reálnosti předpokladu uskutečnění vyhoštění žalobce. Samo ředitelství uvádí, že v loňském roce k ověření totožnosti došlo v méně než 8% případů a u méně než 3% došlo k vystavení náhradního dokladu a realizaci vyhoštění. Z obsahu správního spisu nijak neplyne, že by se v případě žalobce mělo jednat o výjimku z jednoznačně negativního trendu ve spolupráci s Marockým královstvím. To nicméně neznamená, že v případě žalobce k realizaci úkonů skutečně může dojít, nicméně reálnost předpokladu uskutečnění vyhoštění měl žalovaný v rozhodnutí o *prodloužení* zajištění důsledně hodnotit. ŘSCP sice uvádí poměrně konkrétní časové údaje (90 dnů na ověření totožnosti a 14 dnů na vystavení cestovního dokladu) spolupráce s Velvyslanectvím Maroka, nicméně je zároveň odvozuje z osmi případů ztotožnění a tří případů vystavení náhradního dokladu z celkem 105 osob zajištěných v roce 2022. Toto však relativizuje odkazem na individuální přístup marockého velvyslanectví s tím, že přesnou lhůtu nelze stanovit, ale zároveň konstatuje, že marocké velvyslanectví spolupracuje a nelze předjímat neosvědčení totožnosti žalobce. Na vyjádření ŘSCP navázal žalovaný nicméně závěrem, že

z něj vyplývá, že bude možné realizaci správního vyhoštění provést, a proto i na základě zkušeností s možností vycestování občanů Maroka prodloužil zajištění žalobce. Jednoznačný závěr žalovaného, který se promítl dle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i do stanovení délky prodloužení zajištění žalobce, tak neodpovídá stanovisku ŘSCP. I z tohoto důvodu by bylo vhodnější, jak soud uvedl výše, volit kratší dobu prodloužení zajištění a spolu s ověřením možnosti uskutečnění vyhoštění umožnit případně opětovný soudní přezkum zajištění žalobce.

22. Závěrem pro úplnost soud dodává, že námitky proti důvodnosti zajištění soud neshledal jako důvodné. Z obsahu správního rozhodnutí jsou jednoznačně patrné důvody, proč má žalovaný za to, že žalobce nebude spolupracovat s policií v budoucnosti. Tyto důvody soud shrnul výše a s názorem žalovaného se ztotožňuje. Z výsledku žalobce jasně plyne, že ČR nebyla jeho cílovou zemí, nemá tedy žádný důvod na území ČR setrvávat, nemá zde žádné vazby, nemá dostatečné finanční zajištění pro pobyt v ČR a na území ČR nemůže legálně pracovat. Nemá zde místo, kde by mohl pobývat. Do ČR přicestoval nelegálně bez cestovního dokladu, své povinnosti cizince dle zákona o pobytu cizinců si při vstupu na území ČR nesplnil. Soud stejně jako žalovaný nemá žádný rozumný důvod domnívat se, že by žalobce na území ČR dobrovolně setrval tak, aby bylo možné realizovat rozhodnutí o vyhoštění zvláště v situaci, kdy svůj dobrovolný návrat na území Maroka odmítá.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

23. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto jej zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění prvním úkonem v řízení, bylo napadené rozhodnutí zrušeno, aniž by byla současně věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení (srov. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Zrušení rozhodnutí o zajištění v tomto případě z povahy věci znamená ukončení řízení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43, bod 30).
24. Nutno připomenout, že podle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být zajištění bez zbytečného odkladu ukončeno, rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo o zrušení rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení; povinnost propustit cizince přitom vzniká vyhlášením zrušujícího rozsudku.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch a vzniklo mu tak právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady však nevyčísлил. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný úspěšný nebyl a tak mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. února 2023

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce